

er en Ting, jeg ikke forstaaer, og det er, hvorledes da det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard) kan være tilfreds med de Løfter, der er givne af Finansministeren. Thi hvor bliver da Indrømmelserne af til Industri og Haandværk? Naar Ministeren udtrykkelig regner med, at han faar det hele ind, naar han oven i Købet siger, at alle de Forestillinger, der er kommet fra Industri og Haandværk, regner han ikke med, de har ingenting at sige, hvor er saa Indrømmelserne? Den højt-ærede Finansminister siger, at han skal have $3\frac{1}{2}$ Mill. Kr., og at Indvendingen, hvad Belysningsspirit angaar, betyder ingenting, og at den om Kogespirit skal vi nok klare, han venter at faa alle Pengene ind, men hvor bliver da Indrømmelserne af? Man siger, at Skatten betyder ingenting for Industrien. Men hvor kan det være, at $3\frac{1}{2}$ Mill. Kr., som Finansministeren regner for betydelig for Statskassen, ikke skulde betyde noget for dem, der betaler? For mig staaer det saaledes, at hvis man fastholder det Standpunkt, som Finansministeren har indtaget, betyder det, at man lægger en Byrde af $3\frac{1}{2}$ Mill. Kr. paa Raaprodukter og Hjelpestoffer til Industri og Handel under Forhold, hvor det allermindst skulde ske, da disse Virksomheder har nok at kæmpe imod i Forvejen.

Finansministeren (Brandes): Nej, jeg kunde ikke bestaa en Eksamen i alle de forskellige Bestemmelser, der er truffet her i Landet siden Krigens Udbrud angaaende Varers Fordeling, Rationering, Forbud, Paabud o. s. v., det skal jeg indrømme det ærede Medlem — det ærede Medlem har for øvrigt indrømmet, at han heller ikke selv vil kunne bestaa en saadan Eksamen —, men det er ikke Spørgsmaalet. Spørgsmaalet er, om den enkelte handlende, den enkelte Producent ikke kan kende de Bestemmelser, som angaar ham. Dette anser jeg for muligt, og jeg er overbevist om, at hvis jeg var industridrivende, som f. Eks. det ærede Medlem er, hvis jeg ikke tager fejl, vilde jeg nok kende de Bestemmelser, som angik mig i Særdeleshed, og vilde rette mig efter dem, og den Eksamen, som da var fornøden, tror jeg, jeg kunde tage.

Den Kontrol, som skal føres med Hensyn til Sprittens Anvendelse til Belysning og til Kogning paa den Maade, som her forudsættes, og ikke til andet, kan efter min Mening godt finde Sted, maaske ved et Kortsystem, maaske ved kommunal Medvirken og saaledes, at Administrationen sikrer sig, som den gør det i Øje-

blikket, ved en meget udstrakt Rationering, hvorved man over hele Landet modtager Folks Erklæringer paa Tro og Love som noget, der skal være paalideligt. Hvis det ikke var saaledes, at vi kunde stole paa de Erklæringer, man kan faa fra Befolkningen, vilde vi i dette Øjeblik være meget ilde stillede, og hvad der her kommer til, er en ringe Ting i Forhold til alt det øvrige. Men jeg hører jo nok, at det ærede Medlem mener, der her vil ske noget, som helt vil demoralisere Befolkningen, og jeg hørte, at det ærede Medlems Fantasi, som jeg ikke troede var saa digterisk, som den virkelig synes at være, bredte sig dertil, at nu styrtede alting sammen, og at denne Art Lovgivning er et Vidnesbyrd om, hvorledes alle Begreber om, hvad ret og billigt er, ophæves og forsvinder, og nye kommer til, og at der er Partier her i Landet, som ønsker dette. Jeg maa sige, at min Tanke med dette Lovforslags Fremsettelse aldeles ikke gaar i revolutionær Retning, tværtimod, det er paa ingen Maade min Mening at bryde den gamle Samfundsordning ved det, som her foreslaas, og heller ikke ved Bestemmelsen om under fornøden Kontrol at sikre, at Folk bliver fri for Afgift paa Koge- og Belysningsspirit. I saa Henseende er det ærede Medlem virkelig alt for fantastisk, det maa være Begivenheder, der foregaar udenfor dette Land, som sætter hans Fantasi i en Bevægelse, som dette Lovforslags beskedne Karakter ikke paa nogen Maade berettiger.

Det ærede Medlem mener, at jeg har en uhyre Magt, og nu maa jeg forstaa det ærede Medlem saaledes, at han af Hensyn til mig har en vis Betænkelse ved at give mig mere Magt. Han synes, det er Synd for mig, at jeg allerede har en saa lidet misundelsesværdig Stilling, som jeg har: at være Finansminister med saa stor Magt, som de forskellige Lovbestemmelser giver mig, og han vil fritage mig for at faa mere Ansvar. Jeg tør forsikre det ærede Medlem, at vel er Byrden ved at være Finansminister ret trykkende og Ansvaret temmelig stort, men at denne Lov hverken gør mig til eller fra, jeg tror, jeg skal komme ud af det og komme ud af det paa en saadan Maade, at det vil tilfredsstille ogsaa de Partier her i Salen, som i dette Øjeblik støtter Lovforslaget. Det er nemlig min Mening at tage alt i Betragtning, naar der kommer Andragender til Finansministeriet om Fritagelse for Tillægsafgift eller om at blive fri for at betale den Afgift for de-